

Campsentelles, 11
2008

CENTRE D'ESTUDIS SANTFOSTENCS
AMICS DE CABANYES

Comentaris a la XI Caminada Popular

LLUÍS BOSCH I ROCA

Comencem pel fullet que t'informava de la Caminada i amb lletres grans et comunicaven que visitaries la Font del Cà. La paraula *cà* amb la lletra accentuada va cridar-me l'atenció ja que sabia que un *ca*, sense accentuació, és un gos però un *cà*, amb accent, no tenia ni la més remota idea del que era.

Vaig mirar diccionaris, enciclopèdies i vocabularis i enlloc vaig trobar la paraula *cà* i mirant un llibre d'excursions i passejades que feia poc que havia comprat (més endavant comentaré el llibre) i en una de les passejades es referia a la font de Sant Doménec i el Ca amb una fotografia on es veia, protegit amb una reixa, Sant Doménec amb un gos al costat. Jo no la vaig veure però ho vaig preguntar i em digueren on era, al costat d'un control, però a causa de la pluja no ho vaig anar a mirar.

Ara anem per la Caminada

Dies abans havia plogut molt, però a la Plaça de la Vila mitja hora abans de la sortida no plovia però tots anàvem preparats; jo portava

un “cangur” amb caputxa i una petita motxilla. Hi havia bastanta gent entre grans i petits; amb una agulla imperdible ens penjaren un paper on ens havien de marcar una creu a cada control com ho havien fet en les anteriors caminades.

A les vuit en punt començaren a caminar i al cap d'un quart d'hora, aproximadament, va començar a ploure i no va parar en tot el matí i els que anaven amb criatures ja no varen continuar. Jo anava acompanyat d'en Felip i la meva filla, però com la caminada era per caminets, cada un anava pel seu compte però a mi m'acompanyava el gos. També n'hi havia que anaven de pressa i volien ésser els primers en arribar a la Plaça de la Vila.

Jo m'ho vaig agafar amb tranquil·litat i mirant bé on posava els peus, xano-xano, vaig començar la pujada pels camins indicats. Els senders pel bosc estaven mig desfets a causa de la pluja que havia format xaragalls descalçant les pedres i fent-lo més difícil i perillós. A més a més les branques dels arbres, xopes amb aigua a les fulles, estaven més baixes del normal i cada vegada que topava amb elles em treien la caputxa i amb una mà me l'havia d'aguantar i amb l'altra agafava el bastó i xop com anava em vaig posar moix i vaig decidir que aquesta seria l'última caminada que feia.

Al retorn em vaig anar calmant i a l'arribar a la plaça de l'Ajuntament el mal humor m'havia passat i amb la bossa, la samarreta i l'esmorzar que ens donaren i després el premi per al caminant de més edat i menjant i comentant la caminada amb en Felip i la meva filla ens acomiadàrem de les Dones Hedera fins a la Caminada XII del proper any.

Escrivint aquest article pensava que fa tres mesos que férem la XI Caminada i arribàrem a casa completament xops; jo portava un anorac que era impermeable (per cert, la caputxa ja no em cauria ja que la meva muller ja ho va resoldre) i una motxilla que jo suposava que també n'era d'impermeable, però no n'era i tot el que anava dintre va quedar completament amarat i jo també.

A la biblioteca amb el trofeu per al de més edat. (Col·lecció Lluís Bosch)

Amb aquestes condicions i pujant per aquells caminets enfangats i l'aigua baixant formant un rierol, amb còdols o rocs grossos que semblaven fixos a terra i posaves el peu o la mà per pujar i s'amollaven amb perill de caure la pedra i la persona. Els últims controls ja ni t'aturaven per posar la senyal perquè ja no quedava paper, només l'agulla.

Ja ha passat i no va haver-hi cap desgràcia i per això encoratgem el Grup de Dones Hedera i l'Agrupament Escolta Galzeran que comencin a preparar la XII Caminada Popular.

Acabaré amb uns versos:

*Per una bona caminada
el club de Dones Hedera
per a grans i la mainada.
Dones: endavant, mai enrere.*

Ara unes poques ratlles per comentar dos llibres

Primer, el d'una escriptora que viu aquí, a Sant Fost i que escriu des de fa vuit anys; es diu Mònica Esbert i és mare almenys d'una filla i ha guanyat diversos premis literaris d'assajos i articles literaris i té publicades tres novel·les que estan a la venda a Mollet i altres llocs. La seva darrera novel·la, *El desig del mussol blanc*, és l'última que ha publicat i és una novel·la molt original i fa de bon llegir i aquí a Sant Fost ni a la llibreria ni a la biblioteca ni tampoc a l'Ateneu quan el varen inaugurar saben res d'ella. Espero que quan l'Ajuntament tingui la biblioteca nova a l'Ateneu ho tindran en compte i les podrem llegir.

L'altre llibre, que descriu les excursions és *Serralada de Marina, La Conreria. Guia del Parc*; l'autor és Miquel Jaumot i Bisbal i fa quatre anys que el publicaren. Des de Tiana a Sant Fost, i des de Sant Fost a Santa Maria de Martorelles, les comunicacions, el clima, les rieres, torrents i fonts, la fauna i la flora, les llegendes i divuit excursions i passejades i moltes il·lustracions i sobretot comenta molt de Sant Fost i a la pàgina 116 està la foto de la font de Sant Doménec i el Ca. Us el recomano aquest llibre a tots els santfostencs i poder trobar-lo a la nova biblioteca.